

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

IV. Quo quis magis & studiosius rebus spiritualibus se applicat, eò maiori erga easdem desiderio, & voluntate fertur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Isa. 37. 3.
4. Reg. 19.

mulieri parturienti, & præ dolore claudens, nunquam tamen fœtum ullum in lucem edere absolventi: *Venerunt Filii vsque ad partum, & virtus non est parienti.* Sic hi semper quidem bonum aliquod parere videntur, ac nunquam id pariunt, aut parere desinunt. Sanctus Hieronymus in illa Domini apud Matthæum verba; *Va autem pregnantibus & nutrientibus in illis diebus,* sic scribit, *Va illis animabus, quæ non perduxerunt sua genimina,* id est bona desideria, in virum perfectum; sed ea mox ut concepta sunt, in conceptu & vtero suffocantur: nam nunquam in operis lucem ea proferre, aliud non est, quam velut in vtero offocare & enecare. Va inquam iis, quorum tota vita in desideriis meris consumitur, & quos ingruens inexpectato mors omni prorsus opere destitutos reperit. Postea quippe non solum concepta olim & habita desideria illis non proderunt, verum etiam castigationem promerentur, quod bonas a Patre luminum datas inspirationes, executioni non mandarint, atque adeo tunc illæ, velut proprii filii in parentes, aduersus eos insurgent, à quibus vice versa propugnati fuissent, si eos in lucem enixi essent.

2. Reg. 18. 9.

Quemadmodum Absalomi fulua & super aurum rutilans cæsaries laquei vice postea fuit; ita multi tempore mortis à bonis & auratis suis desideriis suspensi interibunt. Vidisse se Sanctus Ioannes in Apocalypsi sua scribit mulierem parturientem, illique adstantem vastum quendam draconem, ad fœtum iam recentes editum in lucem, deuorandum: sic quoties anima bonum aliquod sanctumue propositum concipit, omnibus viribus suis dæmon ipsum tollere aut interturbare conatur: vnde nostrum est, ex aduerso omnibus nervis & qua possumus contendere, ut desideria nostra sint huiusmodi & tantæ efficacæ, ut eadem opere ipso post exequamur. Hoc & Isaiam verbis illis tam pregnantibus quam

Apoc. 11. 2.

brevibus, *Si queritis, querite,* velle Sanctus Bernardus ait, quasi dixerit Prophetæ: Nolite defatigari, quia desideria & proposita vestra debent esse efficacæ, & ad extremum vsque perseverando durare; & talia esse, quæ vos maxime sollicitos & anxios reddant, ad Deo magis magisque indies placendum. Iuxta illa Michæ verba, *Indicabo tibi, o homo, quid sit bonum, & quid Dominus requirat à te, utique facere iudicium, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum Deo tuo.* Feruida & ardentia scilicet hæc desideria à nobis Dominus exigit, ut ob eadem nos ipse beneficiis cumulet, & omnigenis bonis repleat. Beati ergo illi, qui virtutem & perfectionem tam ardentem esuriunt & sitiunt, quia ipsi haud dubie saturabuntur, & desideriis ipsorum Deus satisfaciet. Sic Sancta Gertrudi dixisse legitur Dominus, Ego unicuique fidelium auream dedi fistulam, per quam è desiccato corde meo quidquid desiderat exsugatur & in se attrahat hancque ipse fistulam dixit esse bonam cuiusque voluntatem & desiderium.

Serm. 2. de altis. & bes. sit. cord. Isa. 21. 11.

Mich. 6. 1.

Bona voluntat quidam à Deo obtinet.

CAPVT IV.

Quo quis magis & studiosius rebus spiritualibus se applicat, eo maiori erga eandem desiderio & voluntate ferretur.

Qui edunt me, adhuc esurient; & qui bibunt me, adhuc sitiet; ait Spiritus sanctus de diuina sapientia loquens. Illud siquidem, teste Sancto Gregorio Magno, inter bona ac delectationes corporales & spirituales discrimen est, quod illæ dum nondum habentur, ingentem sui appetitum ac desiderium prouocent; at, postquam illis iam potimur, ipsum quod adepti sumus, parui aut nihili faciamus. Verbi gratia, qui in sæculo ad alicuius colle-

Ecc. 24. 29. Hom. 16. in Euangel.

collegii regentiam vel Cathedram doctorem desiderat promoueri; mox ubi vtriuslibet redditus fuerit compos, illa parui æstimat, sed in aliud quid maius oculos conuertit, puta in opimum aliquem Canonicatum, vel præsentiam in Parlamento provinciali: quæ etiam postquam iam nactus fuerit, illico rem habitam fastidians, adhuc ad sublimiora aspirat, scilicet ad locum in Concilio ac Parlamento Regio, & exinde ad Episcopatum: ac ne illo quidem donatus quiescit; sed statim in aliam adhuc sublimiorem dignitatem amplioremq; oculos conuertit: atque adeo omnia quæ hactenus adeptus est parui facit nec vllam in ipsis quietem inuenit.

At in rebus spiritualibus plane secus sese res habet: illæ enim dum non habentur, quandam nobis non habentibus sui nauseam pariunt, & tunc nimium quantum ipsi ab iis alieni sumus: at postquam eas iam gustare cœpimus, & re ipsa possidemus tum pluris facimus, magisque erga easdem afficimur, & eo magis, quo plus eas degustamus & tractamus. Cuius discriminis rationem sanctus Pontifex hanc assignat: Quod, cum bona & delectationes temporales iam adipiscimur & possidemus, tum melius earum insufficientiam & imperfectionem cognoscimus; & quoniam videmus illas nos minime satiare, nec satisfacere, nec illam quam sperabamus in ipsis, satisfactionem adferre, parui pendamus quidquid consecuti sumus, & aliud quid maius sitiamus & appetamus, rati in illo nos quam sperabamus, voluptatem & satisfactionem reperituros. Et sane nos ipsi decipimus: nam erit idem omnino, postquam & hoc, & illud, & alia plura assecuti fuerimus: nulla quippe res nūdi hui? plene nos reficere ac satiare potest. Atq; hoc est quod Samaritanæ alias Redemptor Iesus ait: *Omnis qui bibit ex aqua hac, sitiet iterum*. Bibe quantum libuerit, ex aqua mundi huius, post paulo rursus eandem sitire incipies, nec sitim restingues neque enim voluptatum ac delectationum, quas offert

mundus, aqua sitim nostram restinguere & pellere potest, at bona & voluptates spirituales, ubi plene possidentur, tum primum amari, magisque desiderari incipiunt: tum quippe earum pretium & valor magis perspicitur, & quo perfectius eas possederimus, eo ipsas audentius sitiemus & esurietur. Neque vero mirum est, ut ait ibidem S. Gregorius, eum qui spiritualia non est expertus, nec gustare cœpit, iisdem non inhiare aut appetere. *Quia enim amare & desiderare valeat, quod non cognoscit, aut quale sit ignorat?* Vnde scribit S. Petrus, *sit tamen gustastis, quoniam dulcis est Dominus*: Et Psalmista, *Gustate & videte, quoniam suavis est Dominus*.

Postquam enim Deum resque spirituales perfecte gustare inceperis, tantam in ipsis dulcedinem & suauitatem inuenies, ut illis satiari non posse, sed tuas, post illas ut vulgo dicitur, absumpturus manus videaris. Atque hoc est, quod illis Sapiens verbis indicare nobis velle videtur, *Qui edunt me, adhuc esurient, & qui bibunt me, adhuc sitient*. Siquidem quo magis te rebus spiritualibus ac diuinis dederis, eo maiorem earum famem & sitim habebis. At dicet aliquis, quomodo concordant hæc cum eo, quod Samaritanæ ad puteum Christus dixit: *Qui autem biberit ex aqua, quam ego dabo ei, non sitiet in æternum*. Hic enim ait Christus, eum, qui biberit ex aqua quam ipse daturus est, nunquam amplius siti laboraturum: priori vero loco per Sapientem Spiritus sanctus dicit, nos, quo plus biberimus, eo etiam plus sitituros. quomodo ergo vtraque hæc verba inuicem consentiunt? Quæstioni huic pro me respondēt sancti Patres, Christi q; ad Samaritanam verba, sic intelligenda videri; eū videlicet qui ex aqua viua, quæ ibi dē promittit, biberit, nullam amplius sensualiū & mundanarum delectationū sitim passurum, rerum scilicet ad spiritum & Deū spectantiū dulcedine efficiente ut ei ille inficere & insipidæ videatur. Vnde præclare S. Gregorius: *Sicut post gustum mellis omnia videntur insipida; ita gustato spiritu rebusq;*

spiri-

spiritualibus ac diuinis, desipit homini omnis caro, & quidquid mundanum est, illi amarum & fastidiosum videtur. Quod autem Sapiens superius indicato loco ait, *Qui edunt me, adhuc esurient, & qui bibunt me, adhuc sitient*, de iisdem rebus spiritualibus intelligi volunt: quo enim Deum quis & spiritualia magis degustabit, eo erga eadem maiori ardentiorique desiderio & siti feretur. illorum quippe valorem ac pretium tum magis perspicit, euidentiisque, quanta illarum suauitas sit ac dulcor, cognoscet; itaque maius erga illa desiderium concipiet. Ita scilicet duo hæc loca sancti Patres conciliant.

Porro quomodo hic Salomonis locus *Matth. 5. 6.* conueniat cum eo quod apud Matthæum Christus dixit, *Beati qui esuriunt & sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabuntur*? Hic iustitiam esurientes & sitientes saturandos spondet; Sapiens autem insinuat eos, qui Dominum comederint ac biberint, maiori eiusdem fama & siti laboraturos; Quomodo vero simul consistere queunt esurire ac sitire, & satia-ri? Insignis portò quædam ad hoc responsio est. Tanta scilicet horum bonorum spiritualium dignitas atque excellentia est, vt, licet satient, simul tamen famem excitent; cum cor nostrum reficiant ac contentent, sitim simul quandam sui prouocent. Est nimirum saturitas cum noua fame coniuncta & esuries quædam facietatem plenam includens. Hæc nempe horum bonorum dignitas, magnitudo, ac præcellentia est, vt quidem cor hominis satient ac plene reficiant, ita tamen vt semper post denuo ea & esuriamus & sitiamus; & quanto plus ex iis gustamus, comedimus, bibimus, tanto eorum esuries & sitis plus increseat. Hæc portò fames & esuries nequaquam cor hominum cruciat, sed delectat; sitis hæc non fatigat, nec torquet, sed recreat potius, & quamdam in corde satisfactionem & ingens gaudium adfert. Esto perfecta & completa satu-

ritas non nisi in cælo futura sit, secundum illa Psalmistæ verba, *Satiabor cum apparuerit gloria tua; Et Inebriabuntur ab ubertate domus tue.* *Psalm. 16. 5f.*
Psalm. 35. 9.

In hac ipsa tamen gloria cælesti, Sanctus Bernardus ad illa priora verba scribens, ita nos ait ab ipsa Dei Optimi Maximi visione satianos, vt semper velut esurientes & sitientes futuri simus: quia nullum nobis ter beata illa Dei visio fastidium causabitur, sed semper nouum quendam Dei videndi, & eo gaudendi appetitum nobis excitabit, perinde ac si eum primo tunc videre inciperemus. Sic Ioannes in Apocalypsi sua vidit beatos & electos ante thronum & Agnum stantes, & magno animi iubilo & exultatione *quasi Canticum nouum cantantes.* *Apoc. 14. 3.* Quia canticum illud semper nobis erit nouum, & diuinum illud manna tam nouum, & inexpertum quotidie dabit saporem, vt semper, velut noua admiratione perfusi, dicturi simus, *Manna! Quid est hoc!* Ita portò, in hoc mundo etiam de rebus spiritualibus & sentiendum & dicendum est (quædam quippe sunt cælestium participatio:) ex vna enim parte satiant, & famem pellunt, corque adimplent; ex alia vero nouam sui ipsarum & famem & sitim excitant; & quo plus iis nos damus, profundiusque illas degustamus, ac fruimur, magis ad easdem esuriendo sitiendoque inardescimus. Hæc portò fames, quædam satietas est, hæcque sitis, quædam animi est refocillatio, & summa refectio. Hæc autem omnia tantam in nobis rerum spiritualium æstimationem, tamque æstiuans erga easdem desiderium & affectum excitent necesse est, vt mundana & terrestria omnia & obliui & perosi, cum Apostolo Petro dicamus, *Domine bonum est nos hic esse.* *Matth. 17.*

esse.

* * *